

Трети ден на светата Четиридесетница в храм „Св. Седмочисленици“

Вечерното богослужение в третия ден от първата седмица на Великия пост в храм „Свети Седмочисленици“ бе отслужено от Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Даниил в съслужение с Негово Преосвещенство Знеполския епископ Мелетий – ректор на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ и храмовото духовенство.

Молитвено участие взеха Негово Преосвещенство Мелнишкият епископ Герасим – гл. секретар на Светия Синод, архимандрит Василий – председател на митрополитския катедрален храм „Св. вмчца Неделя“, столично свещенство, както и многоброен богомолен народ.

Песнопенията бяха антифонно изпълнени от Софийския свещенически хор с диригент ставрофорен иконом д-р Кирил Попов (десен клир) и семинаристи от Софийската духовна семинария, ръководени от Николай Георгиев (ляв клир).

След Покаяния канон на св. Андрей Критски епископ Мелетий произнесе слово за Божията сила, която може да обнови човешката душа за нов, духовен живот чрез дара на истинското покаяние:

„Отново Господ ни удостои да дойдем до тези вечери, в които съборно присъстваме в храмовете и многократно чуваме и произнасяме молитвата: „Помилуй ме, Боже, помилуй ме!“. Всички ние, които прекрачихме прага на първата седмица на светата Четиридесетница, повече или по-малко усещаме необходимостта да се разкаем и покаем. Усещаме потребност в душите ни да се насели едно чувство и преживяване, което в останалото време от живота ни, уви, липсва. В първите ни крачки във Великия пост ние се озъртаме да намерим покаянието. Чуваме в думите и на утринното, и на вечерното богослужение, и особено в канона на св. Андрей Критски – как Църквата плаче, как християните са се каяли, и се питаме: „А ние как се каем; как аз лично ще се покая пред моя Бог“? Много пъти в това отношение се намираме в безизходица, защото се оказва, че нашите сърца и умове не са настроени да преживеят онова, за което Църквата пее и за което Господ призовава. Така се намираме в раздвоение – между онова, което трябва да бъдем, и това, което е в нас самите. В такива случаи е по-лесно човек да си спомни какво в минали години е била светата Четиридесетница за него – как той, като православен християнин, който има някакъв опит в Църквата, да се опита да възпроизведе онова, което е било – нещо от делата на покаяние, които е вършил.

Много пъти обаче съвестта ни укорява, че това, което сме направили, не е било достатъчно; че покаянието, изповедите, поста, молитвите ни, сякаш не са били това, което интуитивно сме усещали, че е трябвало да направим, но не сме успели. В такъв случай, нека не повтаряме опита от миналите години, а да се доверим на Господното обещание, че ето, всичко ново творя (Откр. 21:5). В последните стихове на ирмоса на девета песен, които изпяхме, се казва, че Бог обновява творението, обновява всички нас. Това ни носи надежда, че Бог може да обнови и нашето лично покаяние, че по милостта Си и по нашия личен стремеж и копнеж Бог може да направи тази света Четиридесетница да не бъде същата, каквито са били всички предишни, но да бъде по-добра, по-дълбока, по-приближаваща ни към светоносния ден на

Пасхата“.

„Покаянието е дар. То не е просто емоционален или психологически феномен на чувстване на някаква вина или решение за нов живот. Покаянието съдържа много по-дълбоки неща, на които ни предстои да се учим. И ние ще се учим цял живот, но това ще стане, когато истински го пожелаем и когато Господ ни отвори дверите на покаянието. Затова в тези дни имаме нужда да молим Бога да ни даде истинско покаяние и да не се страхуваме от това покаяние. И, разбира се, да пазим себе си да не бъдем учители на другите за това как те да се каят за своите грехове. Нека имаме надеждата, че Бог може да обнови и нашия живот, може да обнови и нашия пост, да обнови и нашето покаяние по молитвите на всички светии и на Пресвета Богородица“, завърши словото си епископ Мелетий.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Весела Игнатова

bg-patriarshia.bg